

*Asszonyok ringanak évek óta
partjaimról egy másik nyárba,
mintha a nyárnak ott tüze volna,
mintha melegeből a párolgásba —*

SERFŐZŐ SIMON

Hol vannak öregeim?

*A kéményből kieresztem
a ház mögé a füstöt.
Tyúkkal sétálok.
Elengedem tekintetem
a határba nyíló ajtóból,
amerre vakond megy
a töppedt föld alatt:
mozog végig
a szűnyoglábnymos kanálispart.*

*Magam vagyok.
Flangérozva a gazban
lúd mosolyog.
Pirosra kifestve a szája,
mint a dámáknak.
S a fűben tócsa lubickol.
Itthon vagyok,
mint valamikor.
Ahol a sas legényfiával
összebarátkoztam
a magas nyárfánkon.
S a földeken:
a szerszámok gatyára levetkeztek
a melegben.*

*Macska horkol most.
Hallgatózásom kint fülel a csutkahalmon.
Hol vannak öregeim?
Nem szoknak le a dologról.*

*Már az alkonyattal
elfirhangolom az ablakot,
mikor látom:
magukat a hátukra vetve jönnek.
Nyílik a gacsos kapu.
Kutyarikkantás fogadja őket.*

Visszaemlékszem

*Egy-egy szóban visszaemlékszem,
mintha a hold-viharlímpás tájakon túlra,
messzire az időben; s egy-egy
mozdulatban az első lényre,
ahogy mozdulhatott valahol,
a kitért partok combtövéénél
kimászva a tengerből:
meleg magzatvízből,
valamikor.*

Helyettünk

*Ebben az országhatárral
körülkerített tanyában: hazámban
ki lakik majd?
A lehullott, félérett,
férges nyarakat is
ki takarítja be Dunántúlról:
a kerthátuljából?
S a süldő dombot ki őrzi majd
bottal az árokparton?
A kíváncsiság benézve majd
az ablakon: a láthatáron,
kit lát idebent, ahogy a kalapját,
kint a karón hagyta az eget?
Helyettünk ki élhet?
A hidegben is ki virraszt majd
a vacogó szilvafánknál füsttel?
Helyettünk ki végzi el a munkát,
a fogytában is gyarapodót?
amit nekünk kell!*

HORVÁTH ISTVÁN

Ők, a sugarasak

*Jönnek porosan.
Fülükben még a cséplő vunnogása:
gereblyés, villás asszonyi csapat.
Mint a zizegő mérges darazsak*